

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2700/2021
27.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Субић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Електропривреда Србије“, Београд, Огранак „ТЕ-КО Костолац“ Костолац, кога заступа Александар Будалић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Никола Радојевић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3496/20 од 02.03.2021. године, у седници одржаној 27.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3496/20 од 02.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3496/20 од 02.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 170/20 од 18.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 68.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 07.03.2019. године, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 47.310,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3496/20 од 02.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања

судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, након оцене да је потраживање тужиоца застарело у смислу члана 196. Закона о раду, одбијен је тужбени захтев, којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 68.000,00 динара на име дуга. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права. У конкретном случају, потраживање тужиоца за повраћај бескаматног зајма који је дат туженом, није потраживање из грађанскоправног односа по основу зајма, које застарјева након протјека општег рока застарелости прописаног чланом 371. ЗОО, већ потраживање из радног односа на које се примењује трогодишњи рок застарелости из члана 196. Закона о раду. С обзиром на изнето, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, те је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова, ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности спора.

Тужилац је тужбу ради стицања без основа поднео 13.05.2019. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 68.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), а да је побијана вредност предмета спора 68.000,00 динара, који износ не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**